

Kära faster!

Vi skriver 1989. För växterna måhända ett rekordvårens år.

För Dalabotaniken året då projektet om de hotade och sällsynta växterna i landskapet avslutas. Förhoppningsvis kommer vi efter denna svettiga tredje säsong ha fått klarhet i åtminstone vilka av arterna som alls finns kvar inom Dalarnas landamärer.

Vad vi håller på med är ju att försöka "frysa ned" 1980-talets landskap och ställa in en tydlig bild av var växterna befinner sig just nu. Att fånga det i ständig förändring stadda mitt i flykten och tolka också de svagaste signalerna från den sjudande grönskan omkring oss. Vegetationen är ju Jordens gröna hud och likt hud reagerar den på beröring. Den fryser och blir pälsbärande, den skadas ständigt och läker och den åldras och dör. En gigantisk rörelse, ständigt skiftande, på väg mot samma okända mål som vi människor. Ja, faktiskt lik en väldig grön våg, bärande oss på sitt lövskum, där enskildheter som arter och former strömmar upp, glimtar till och försvinner, evigt pådrivna av den flödande solen.

Aldrig ska vi tro att vi människor kan bli en avgörande faktor för växternas existens. Vi kan bara fördröja eller påskynda vissa av skiftningarna i den gröna hudens nyanser. Detta är dock mycket nog och därför måste vi, som skaffat oss makten över dessa skiftningar, bestämma oss för vilka valörer vi vill omge oss med.

Idag säger oss förnuftet att vi bör undvika att suddas ut ens de blekast skimrande punkterna från provkartan. Just för att vi är mer beroende av naturen än den är av oss. Naturen är ingen lekplats, ingen förströelseort "därute" och ingen ofarlig gammal släkting att dalta med eller förbarma sig över. Inom oss och runtomkring oss är naturen, ständigt och vi kan aldrig ställa oss bredvid den och undersöka den. Endast som småflagor av liv kan vi med proportionssinnet i behåll nalkas de övriga detaljerna i skapelsen. Lövsuset och dofterna som gör att vi känner oss hemma just på den här planeten. Våren är här.

Tomas Ljung

